

J.K. JOHANSSON

PALOKASKI 1

LAURA

J. K. JOHANSSON

Laura

© J. K. JOHANSSON JA KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2013

ISBN 978-951-31-7005-9

PAINETTU EU:SSA

1

Palokasken koulu näytti edelleen luonnottoman isolta. Miia oli odottanut että se olisi kutistunut kuten kaikki muukin, mitä lapsuudesta muisti. Koulun edessä aukeava valtava aarniometsä, jossa he 80-luvulla olivat leikkineet, osoittautui lähinnä pieneksi puistoläntiksi, mutta koulu itse oli 37-vuotiaan silmin yhtä iso, ruma ja kunnioitusta herättävä kuin silloin, kun Miia oli ollut kolmentoista. Piha sentään oli pienempi. Ja roskikset. Olivatko he todella kuvitelleet olevansa katseilta piilossa niiden takana, röökeineen ja kielareineen.

Koulun ulko-ovi kolahti edelleen tutusti, ja Miia muisti kaaoksen joka syntyi satojen oppilaiden syöksyessä mekastaen välitunnille. Mutta nyt kolahdus kaikui tyhjillä käytävillä. Kuului vain helikopterin ulkoa kantautuva, kaukainen ääni. Oli kesäloman viimeinen päivä, huomenna koulu täyttyisi taas vastentahtoisista oppilaista.

Miia suunnisti määrätietoisesti kohti opettajainhuonetta. Tai paikkaa, jossa opettajainhuone oli ollut kaksikymmentä vuotta sitten. Sanottiinkohan sitä enää edes opettajainhuoneeksi. Voikkakaan ei enää ollut voikkaa vaan liikkaa. Ja veistosta oli tullut teknistä työtä.

Käytävät olivat muuttuneet. Niiden reunoille oli ilmestynyt amerikkalaistyyliä, lukollisia kaappeja. Sellaisia peltiovisia, high school -elokuvista tuttuja. Miian nuoruudessa kirjat olivat vain repuissa ja ne kannettiin luokasta toiseen. Koulussa ei myöskään ollut tällaisia design-laiskanlinnoja ja -valaisimia. Silloin oli lojuttu lattialla tai istuskeltu harvoilla puupenkeillä, joille abivuoden oppilaskunta oli lopulta keksinyt tuoda tyynynt. Millähän rahalla nämä kalusteet oli hankittu, kun koulukirjoistakin oli huutava pula, erityisopetuksen kaltaisesta ylellisyydestä puhumattakaan?

Miia oli taas aivan hikinen ja hidasti vauhtiaan. Hän oli käynyt aamulla kahdesti suihkussa, heti herättyään ja uudelleen aamukahvin jälkeen, kun oli taas ollut hiestä märkä. Elokuu oli ollut tukahduttavan kuuma koko maassa. Ilta-päivälehdien otsikot kertoivat vuosisadan helteistä vaikka tuntui, että tällaista oli ollut jo useampana vuonna peräkkäin. Miia viihtyi farkuissa, ja helteillä hän käytti yleensä farkkushortseja. Mitä minimmät, sen parempi. Samaa mieltä olisivat varmasti olleet myös Palokasken koulun pojat, sillä Miia veti puoleensa jopa muiden naisten katseita revityissä minishortseissa pitkine, hoikkine säärineen joiden eteen hänen ei ollut koskaan tarvinnut tehdä mitään. Tänä aamuna Miia oli kuitenkin todennut, että vaikka shortsit olivat mukavat ja coolit, hän olisi näyttänyt niissä sekä opettajien että oppilaiden silmissä sääliittävältä keskikäiseltä lähiön kotiäidiltä, joka nautti saadessaan kuppilan miehet arvailemaan ikäänsä. Miia oli vaihtanut pitkiin farkkuihin ja toppi-jakkuyhdistelmään, silläkin uhalla että kuolisi lämpöhalvaukseen.

Opettajainhuone oli siellä missä ennenkin. Ovella hän vanhasta tottumuksesta nosti kätensä koputukseen ja valmistautui niaamaan ennen kuin tajusi, että oli täällä nyt

opettajana. Miia painoi kahvan alas ja ovi salaisuuksien kammioon aukeni. Hän naurahti huomattessaan, että yhä alitajuisesti odotti pääsevänsä näkemään jotain lasten silmille sopimatonta. Mutta huone oli tyhjä. Oliko hän myöhässä? Väärä päivä? Väärä huone? Missä kaikki olivat? Kukaan ei ollut häntä vastassa. Olikohan tänne tulo sittenkin ollut virhe.

Hiki valui entistä vuolaammin ja Miia alkoi kaivata kolmatta suihkua.

Viime vuodet hän oli työskennellyt poliisin konsulttina ja osallistunut sosiaalisen median yksikön perustamiseen. Hän oli esiintynyt keskusteluohjelmissa ja lehdissä niin usein että tuli huomatuksi, hyvässä ja pahassa. Työskennellessään koko kansan nettipoliisina ei luonnollisesti voinut miellyttää kaikkia. Kymmentä kiitosta ja olantaputusta seurasi yleensä pari tappouhkausta tai haistattelua, ja juuri ne jäivät mieleen. Oli vaikea pitää työ erillään omasta elämästä. Ja vaikka hänen työnsä nettipoliisissa oli painottunut nuoriin, hän oli huomannut kaipaavansa opettajan työtä ja nuorten kohtaamista kasvokkain. Kun hän oli kuullut, että Palokasken koulussa oli erityisopettajan paikka auki, hän oli saman tien pannut hakemuksen menemään. Kaksi tutkintoa huippuarvosanoin suorittaneella oli valinnanvaraa.

Ilmassa leijui tuoreen kahvin tuoksu. Miia huomasi pöydällä kasan houkuttelevan näköisiä dallaspullia ja muisti, että aamiainen oli jäänyt väliin.

– Haloo?

Kukaan ei vastannut. Hän tiesi, että opettajainhuone jatkui pidemmälle. Siellä oli kokoushuone ja rehtorinkanslia. Hän empi hetken, mennäkö peremmälle etsimään tulevia työtovereitaan vai ottaako kahvia ja pulla. Jälkimmäinen houkutteli, mutta pullat saattoivat olla varattuja johonkin

muuhun tarkoitukseen. Toisaalta niitä oli niin paljon, ettei suurta vahinkoa tulisi vaikka yhden ottaisikin. Miia tarttui pullaan, ja samassa ovi hänen takanaan rämähti auki.

– Sä ootkin jo ehtinyt tänne, mies puuskutti ja irrotti pyöräilykypärää päästään. – Mutsilta terveisiä. Se lähetti sulle jotain kamaa, tule hakemaan meiltä kun ehdit.

Miia huokaisi helpottuneena. Se olikin vain hänen hömelö pikkoveljensä Nikke, joka työskenteli Palokaskessa koulupsykologina.

– Missä kaikki oikein ovat? Miia kysyi.

– Kyllä täällä pitäisi jo muitakin olla.

Nikke lähti kohti takahuoneita ja Miia kipitti kannoilla, dallaspulla kädessään, ja tunsu itsensä tyhmäksi.

Taaempi kokoushuone oli täynnä opettajia. Miia aisti heti, että jotain oli pielessä. Opettajat näyttivät ruskettuneilta ja levänneiltä, mutta puheensorina oli vaimeaa eikä selvästi kään käsitellyt lomamuistoja. Rehtori, eläkeikä lähestyvä nainen, tuijotti ikkunasta otsa rypyssä.

– Oliko teillä huonot lomat, vai mikä vetää naamat niin vakavaksi, sanoi Nikke.

Jotkut tervehtivät ja joku nuorempi naisopettaja nousi halaamaan Nikkeä. Miia tiesi veljensä olevan pidetty opettajien keskuudessa. Niken vastaanoton ovi oli auki myös henkilökunnalle, vaikkei se miehen toimenkuvaan kuulunutkaan. Miia oli ylpeä suositusta pikkueljestään.

– Löysin mun siskon tuolta eteisestä, tämä on Miia, se oli liian ujo käymään peremmälle.

Kaikki kääntyivät katsomaan Miiaa.

– Moi vaan kaikille. Miia piilotti pullan selkänsä taakse ja koetti hymyillä. – Mukava tavata teidät kaikki, tai osanhan teistä mä jo tunnenkin.

– Miia! Rehtorin kasvoille levisi lämmin hymy. – Terve-
tuloa, tyttörakas. Rehtori halasi tiukasti Miiiaa, joka yritti
olla sotkematta pullalla naisen harmaata jakkupukua.

– No niin, nyt olemmekin kaikki paikalla, rehtori totesi
ja viittasi Miialle vapaata tuolia. – Miia Pohjavirta aloittaa
siis huomenna täällä uutena erityisopettajana. Miiahan on
osalle meistä jo tuttu, Palokasken koulun omia kasvatteja.

Miia katseli opettajakuntaa. Suurin osa oli hänelle vie-
raita, mutta Mattilan hän tunnisti, samoin biologian, ve-
näjänsä, uskonnon ja käsityön opettajan. Mitähän heidän
päässään liikkui. Kaikki hymyilivät ja nyökkäsivät hänelle.
Olivatko he rehtorin tavoin ylpeitä oppilaistaan? Vai oliko
ilmeissä mukana katkeruutta omasta jämähtämisestä, van-
henemisestä, josta hänen ilmestymisensä kenties muistutti?
Tai ehkä halveksuntaa, epäilyä, olisiko hänestä tähän hom-
maan. Miittikö joku, miksi hän palasi?

Rehtori istuutui pöydän päähän.

– Vaikka on ilo saada Miia joukkoomme, rehtori jatkoi,
– kuten juuri muille kerroin, olemme saaneet myös hyvin
ikäviä uutisia. Laura Andersonin isä soitti tänä aamuna ja
kerto, että tyttö on kadonnut lauantai-iltana.

Miian vasemmalla puolella istuva Nikke hengähti ke-
vyesti. Miia tunsu tuon äänen. Veli hengähti noin vain säi-
kähtäessään. Kuten jäädessään kiinni pahanteosta.

– Oppilaat olivat olleet suurella joukolla lauantaina Pa-
lokasken uimarannalla viettämässä perinteisiä kesäloman
jäähvyäisiä, mutta Laura ei ole vielääkään palannut kotiin.
Hänen ei tiedetä menneen uimaan tai edes harkinneen sitä,
mutta vesialuetta on...

Rehtori ei kyennyt sanomaan ääneen oikeaa sanaa. ”Naa-
rattu” kuulosti liian pahalta. Kohtalokkaalta, lopulliselta.

– ...tutkittu. Mutta tuloksetta. Me tietysti uskomme ja

toivomme, että Laura löytyy hyvissä voimissa. Ehkä hän on vain yökylässä jollakulla toverillaan.

Miia ymmärsi nyt opettajainhuoneen vaisun tunnelman. Sana oli varmaankin kiirinyt pitkin kylää, monet olivat olleet auttamassa etsinnöissä.

Dallaspulla oli yhä hänen kädessään. Rehtorin puhuessa hän etsi katseellaan paikkaa, mihin kätkeä sen, ja työnsi pulan lopulta vaivihkaa laukkuunsa.

2

Kun opettajien kokoontumisen virallinen osuus oli ohi, alettiin puhua muista asioista. Lauran olinpaikkaa spekulointiin, mutta kerroiltiin myös kesäloman vietosta. Miiaa hämmästytti, miten suveenisti velipoika veisteli työtöveilleen kutakuinkin uskottavaa kertomusta pohjoiseen tekemästään reissusta, vaikka sikäli kuin Miia tiesi, Nikke ei ollut käynyt kalassa saati Lapissa sitten isän kuoleman. Palokasken opettajakunta tuntui kuitenkin pitävän Niken kalareissuja jokakesäisinä ja suorastaan legendaarisina. Nikke vilkaisi pariin otteeseen Miiaa kuin sanoakseen, että siskon oli hyvä pitää mölyt mahassaan. Eikä Miialle tullut mieleenkään puuttua puheeseen, sillä Niken jutustelu kevensi Lauran katoamis uutisen tuottamaa apeaa tunnelmaa.

– Miia, lähdetäänpä katsomaan sinun huonettasi, rehtori sanoi. Miia kolisteli tuolistaan kiireesti ylös.

– Siskokulta, rauhallisesti. Et sä enää joudu jälki-istuntoon, vaikket heti tottelisikaan, Nikke virnisteli, mutta nousi hänkin. Heidän kulkiessaan käytävää pitkin rehtorin kannoilla Nikke pukkasi Miiaa kylkeen.

– Hyvin sä pärjät.

Rehtori opasti Miian rivakasti läpi koulun. Paikat olivat Miialle jo tuttuja, joten esittelykierrosta ei tarvittu. He kul-
kivat pitkin käytäviä ja rehtori kertoili talon tapoja. Miia
vilkuili perässään kulkevaa Nikkeä. Veli oli oudon hiljainen
ja tuijotteli jalkojaan.

– ... näitä arvoja me noudatamme, ja jokaisen on sisäis-
tettävä ne siten että osaa toimia oikein vaikka keskellä yötä
herätettäisiin, rehtori sanoi ja katsoi sekä Miiaa että Nikkeä
kuin opettaja, joka tietää ettei häntä ole kuunneltu ja siksi
perjantaina pidetäänkin pistokoe. – Mutta tässä on sinun
huoneesi, Miia.

Rehtori viittasi steriiliin lasikoppiin.

– Saat sisustaa sen mieleiseksesi. Veljesi on rakentanut
tuosta omasta huoneestaan varsinaisen buduaarin, rehtori
sanoi ja viittasi naapurihuoneeseen. – Tässä on avaimet.
Tämä käy ulko-oviin, tämä on yleisavain ja tämä sinun
oman työhuoneesi avain.

Rehtori antoi Miialle avainnippun ja kaivoi taskustaan pa-
perin. – Kuittaatko vielä tähän saaneesi avaimet, kiitos.

Miia raapusti nimikirjoituksensa monisteesta leikattuun
suikaleeseen.

– Nyt minun on palattava tarkastamaan tuntisuunnitel-
maa. Voinet varmaankin kääntyä Niklaksen puoleen, jos si-
nulla on jotain kysyttävää. Mutta minun puolestani olette
vapaat menemään vaikka kotiin jos niin haluatte. Terve-
tuloa vielä kerran.

Rehtori tarjosi teräksisen hymynsä ja lähti kohti opetta-
jainhuonetta askeleet kaikuen kuin pienet laukaukset.

Nikke avasi oman toimistonsa oven ja Miia meni kurkis-
tamaan sisään. Veli oli tosiaan satsannut työhuoneeseensa.
Ikkunoissa oli Marimekon värikkäät Kaivo-verhot, lattialla
pehmeä villamatto ja työpöydän sijasta Nikellä oli paperi-

pinkkojen alle peittyvä työsohva. Yksi seinä oli täynnä kirjoja, kitaratelineessä oli akustinen kitara, sähkökitara ja ukulele, nurkkaan oli työnnetty jumppapallo ja sohva vastapäätä oli kaksi laiskanlinnaa. Ainoa tyylikko oli ikkunalaudalle kesän aikana kuihtuneet kukat. Seinille oli ripustettu tarkempaa tarkastelua vaativia taideteoksia.

– Noi on oppilaiden tekemiä, Nikke selitti. Hän napsautti ison tuulettimen pyörimään ja ihana ilmavirta löysi Miian parissa sekunnissa.

– Pikkasen erinäköistä kuin teillä himassa, Miia totesi ja rojahti toiseen laiskanlinnoista. Tuuletin tuntui niin hyvältä, että Miia olisi halunnut riisua vaatteensa saman tien. – Olet sitten käyttänyt kaiken luovuutesi täällä etkä siellä.

– Miksiköhän?

Miia kyllä tiesi miksi, muttei halunnut alkaa haukkua Suskia Niken kanssa.

– Vaihdettaanko huoneita? Saat viis euroa, Miia katsoi Nikkeä, joka raivasi itselleen istuintilaa sohvalta.

– Kymppillä lähtee.

– Okei.

– Mutta tuulettimen mä pidän.

– Ei käy.

– Sitten en vaihda.

Miia nousi ylös, jätti viilentävän ilmavirran vastahakoisesti ja meni ovelle.

– Sulla on sitten tällaisetkin.

Miia avasi ja sulki käytävänpuoleisen lasiseinän kaihtimia.

– Haluisitko itse, että kaikki ohikulkijat näkisivät sut istumassa psykologin vastaanotolla?

Enpä kai, ajatteli Miia. Hän ei ollut koskaan ollut psykologilla, vaikka hänelle oli sitä ehdotettu. Ei siksi, että päässä viiraisi, vaan muusta syystä.

Astuttuaan uuteen työhuoneeseensa Miia yritti hahmottaa, miten sen sisustaisi. Mutta ainoa mitä hän huoneeseen halusi, oli tuuletin. Miia avasi ikkunan ja päästi sisään lisää kuumaa ilmaa. Huone oli kuin mikä tahansa virkamieshuone. Lastulevyypöytä ja -hyllyt, yksi muhkea ergonomiseksi tarkoitettu työtuoli, yksi mukava tuoli pöydän toisella puolen sekä kolme kolisevaa metallijalkaista jakkaraa.

Verhot olivat samasta pakasta, josta kaikkien julkisten tilojen kankaat vedettiin. Beigellä pohjalla hentoja vihreitä kaisloja.

Huoneessa ei ollut tietokonetta. Miia mielti, saisikohan jostain kannettavan myöhemmin. Edellisen kerran kun hän oli työskennellyt koulussa, luokanopettajan sijaisena, hänen oli pitänyt tyytyä opettajainhuoneen pöytäkoneisiin. Toivottavasti niin oli myös Palokasken koulussa. Elämä oli paljon helpompaa, kun ei tarvinnut jatkuvasti vastustaa kiusausta. Vaikka jossain vaiheessa koneen läheisyyteen olisi joka tapauksessa totuttava ja osattava pysyä siitä erossa.

Miia istui työtuoliin ja hapuili kädellään säätövipuja, sillä pöydänreuna oli hänen leukansa korkeudella. Hän veteli ja väänsi vivuista, muttei saanut tuolia toimimaan. Hän nousi ja astui ikkunan ääreen. Hänellä oli esteetön näköala roskisten taakse. Kunnan verhot tänne oli ainakin saatava.

Nikke työnsi päänsä ovenraosta.

– Saako tulla kylään?

Hän ojensi Miialle yhtä kuihtuneista kukistaan.

– Onnea uuteen kotiin.

– Pidä kuolleet horsmasi.

– Nämä on sellaisia lajikkeita, jotka lepää aina kesän ja herää henkiin syksyllä kunhan niille antaa tarpeeksi vettä.

Nikke laski kukan ikkunalaudalle ja kävi Miian tuolin kimppuun. Parilla rivakalla otteella hän sai sen nousemaan.

- Miten sä tuon teit?
- Magic touch.
- Tunnet sä hyvinkin sen kadonneen tytön?

Nikke hengähti lyhyesti, samalla tavoin kuin hetki sitten, hän oli tosiaan huolissaan.

- Mä arvasin. Se on sun potilaita.
- Asiakas. Ei niitä nykyään saa sanoa potilaiksi.
- No mutta kuitenkin.
- Laura ei ole karkaajatyyppejä.
- Sä siis luulet, että sille on tapahtunut jotain.

Nikke oli hetken vaiti.

– Laura on tosi hyvä koulussa. Ja lahjakas pianisti. Aika hiljainen, ujoksikin sitä voisi kai sanoa. Tulee kuitenkin kaikkien kanssa toimeen.

- Miksi se sun pakeilla kävi?

Nikke ei vastannut.

– Sano sen verran, mitä voit. Nyt mä en ole sun siskosi vaan kollega, joten vaitiolovelvollisuuden rajat menee toisin. Meillä tulee varmaan kuitenkin olemaan joitain yhteisiä keissejä. Sori, asiakkaita.

– Vaikka se olikin aika rauhallinen tapaus, siinä oli myös jotain tuikeaa määrätietoisuutta. Sillä oli klassinen musiikkikoulutus. Se tiesi mitä halusi. Ainakin antoi sellaisen vaikutelman. Aina välillä se tuikahti ihan tuleen. En ole kyllä varma kertoiko se mulle mitä se oikeasti ajatteli.

Nikke vaikenä taas. Miia tuijotti ikkunasta ulos. Hän kuuli kuinka auto ajoi pihaan, ovia avattiin ja paiskattiin kiinni, mutta ikkunasta ei nähnyt sinne asti.

– Mutta viimeisen vuoden aikana se muuttui. Niin kuin kaikki muutkin tietysti muuttuu, mutta Laura oli erilainen.

Miia katsoi Nikkeä, ei ymmärtänyt.

- Murrosikä. Oot varmaan kuullut. Kaikille tulee sellai-

nen. Tehdään bänät vanhempien kanssa, poukkoillaan hormonien johdattamina.

– Ei, ihan uutta mulle.

– Laura oli siinä mielessä ihan perusesimerkki. Katkaisi lettinsä ja mustasi silmänsä niin, että hyvä kun enää näki mitään sen kajaalimäärän läpi. Sen mamma ja pappa kuulemma valitti kaikesta. Isä oli pahempi. Kostoksi tyttö lopetti sekä lukemisen että pianonsoiton.

– Eikö karkaaminen sopisi tuohon kuvioon?

– Sopsisihan se, mutta... kaikki toi oli liian tietoista ja selkeää. Sillä oli koko ajan tolkkua tallella. Se tiesi, että tää vaihe menee ohi. Että nyt piti kapinoida mutta elämä jatkuu myöhemmin toisenlaisena.

Miia tarkkaili veljeään, joka puhuessaan leikki pyörivällä tuolilla.

Ovelta kuului koputus, ja Miia meni avaamaan.

Käytävässä seisoj eläkeikää lähestyvä mies, parta parin päivän sängellä, tukka sekaisin ja yllään virttynyt poplari. Katse oli lempeä ja hymy leveä, ja jollei miestä tuntenut, olisi voinut veikata yhtä hyvin laitapuolen kulkijaa kuin huippu-tiedemiestä.

– Korhonen, Miia puuskahti eikä osannut sanoa muuta. Komisario Kari Korhonen oli Miialle varsin tuttu, hän oli ollut monessa tapauksessa tutkivana poliisina, kun Miia oli työskennellyt nettipoliisissa.

– Miia, terve. Tavattiinkin sitten pikemmin kuin arvattiinkaan.

– Ikävä kyllä. Täytyy sanoa, että sä olet viimeinen tyyppi kenet olisin halunnut tavata tänään, Miia vastasi ja kätteli Korhosta.

– Tunne on molemminpuolinen, usko pois.

Miia kohtasi Korhosen kirkkaat silmät ja tajusi jo ikä-

vöineensä miestä. Korhonen oli Miian lempi-ihmisiä. Mies antoi ulospäin homssuisen vaikutelman, mutta oli poliisina parasta a-sarjaa ja ystävänä aaa-sarjaa. Viimeksi keväällä he olivat tehneet tiivistä yhteistyötä ja onnistuneet paljastamaan netissä pitkään pyörineen pedofiliringin.

– Mä arvaan kyllä miksi sä oot täällä. Yksinkö sä tulit?

– Lehtola on kipeänä, ja tämänhän on vain tällaista rutii-
nikuulustelua.

– Tässä on mun veljeni, Niklas Pohjavirta. Nikke on täällä koulupsykologina.

Nikke nousi kättelemään Korhosta.

– Kari Korhonen poliisista. Sinua mä juuri etsinkin, Korhonen loi pahoittelevan katseen Miiaan ennen kuin jatkoi Nikelle. – Voitaissiinko mennä jonnekin, missä voidaan puhua rauhassa. Meidän pitäisi vähän keskustella tästä Andersonin tytön katoamisesta.

3

– Epäilettekö rikosta? Miia kysyi. Hän tajusi kyllä Korhosen katseen ja sen, ettei asia kuulunut enää hänelle.

– Ei. Mutta Anderson on kadoksissa jo toista päivää ja johtolankoja pitää seurata, Korhonen sanoi.

– Mennään naapuriin, mun huoneeseen. Nikke astui jo ulos, mutta Miia tarttui Korhosen hihaan.

– Mä jo vähän kyselinkin Laurasta.

– Olisihan se pitänyt arvata. Heti asialla. Opettamaanhan sun piti tänne tulla.

– Voitaisiin ehkä jossain vaiheessa vähän vaihtaa tietoja.

– Ehkä. Mutta sä tosiaan olet nyt opettaja, ja sun kannattaa keskittyä siihen. Ja kuten tiedät, tilastollisesti nää teinien katoamiskeissit päätty melkein aina hyvin. Vain muutama prosentti päätty huonosti. Korhonen katsoi Miiää tarkoin, muttei tullut sen viisaammaksi.

– Mutta jos tästä tulee rikosjuttu, niin mullahan on tosi hyvät asemat, kun olen talossa valmiiksi sisällä ja mulla on kaikki Lauran kaverit tarkkailun alla, Miia sanoi.

Korhonen katsoi Miiää lempein silmin.

– Sä et ole enää töissä meillä.

Korhosen vastaus ei miellyttänyt Miiaa, muttei varsinaisesti yllättänytkään.

– Niin, rakas Korhonen. Mä olen nyt opettaja.

Korhosen teki mieli koskettaa Miian poskea lohduttavasti, mutta hän jätti sen sentään tekemättä. – Ei sillä etteikö se olisi hyvä että sä olet täällä.

– Kyllä mä silmät ja korvat osaan edelleen pitää auki.

– Sitä en epäillytkään, Korhonen hymyili ja astui ovelle. – Mutta mä veikkaan että tämä tapaus ratkeaa pian ja yksinkertaisesti. Luultavasti tyttö ilmoittautuu kohta itse. Tai se löydetään sieltä rannalta. Mutta toivotaan että se tulee omin jaloin.

Miia jäi yksin. Kuumuus palasi. Ikään kuin Korhosen läsnäolo olisi hetkeksi viilentänyt huoneen. Ehkä se selitti, miten Korhonen pystyi tämmöisellä helteellä pitämään poplaria. Se oli niin cool. Mutta Miia ei ollut. Tuuletin olisi hankittava heti huomiseksi. Miia sai räpellyttä työtuolinsa taas epäkuuntoon. Hän haki käytävän varrella olevasta vessasta vettä ja kaatoi sen kuihtuneen kukan multiin, antaakseen mahdollisuuden Niken lupaamalle ihmeperantumiselle. Lopulta hän otti laukkunsa, sammutti valot ja lähti.

Opettajainhuoneessa ei ollut enää ketään. Rehtorin kansliakin oli tyhjä. Ulkona seisoivat Korhosen volkkari. Miia oli ollut usein sen kyydissä ja tiesi katsomattakin, että auto oli kuin kaatopaikka.

Miian kulkiessa kohti kotia aurinko seurasi häntä pilvettömältä taivaalta, eikä reitin varrelle osunut juurikaan varjo-
paikkoja. Miia hikoili ja pysähtyi käärimään farkkujensa lahkeita ylemmäs. Pitäisi päästä uimaan. Pitäisi saada vielä pari päivää lisää lomaa. Hän tunsikin olevansa täysin valmistautumaton huomenna alkavaan arkeen. Aamun hyvät var-

mat filikset olivat tipotiessään. Se johtuu väsymyksestä, hän toisteli itselleen. Eihän hän ollut nukkunut moneen yöhön kunnolla. Oli liian kuuma. Ja päivä oli ollut rankka, kaikkea muuta kuin mitä hän oli kuvitellut.

Miia oli ollut aamulla liian kiireinen filistelläkseen lapsuusmaisemiaan. Ei hänellä nytkään mikään nostalginen olo ollut, mutta kesäisenä kukkiva Palokaski oli liian kaunis pelkkien vakavien pohtimiseen. Pikkuhiljaa Miia tuns rentoutuvansa. Jäätelökioskin ohi kulkiessaan hän osti kahden pallon jäätelötötterön ja istahti penkille sitä syömään.

Palokaski oli aikoinaan ollut helsinkiläisten kesähuvila-alueita. 1960-luvulla pelloille alkoi nousta kerrostaloja ja ostoskeskuksia. Ranta pyhitettiin omakotitaloille. 70-luvulla Palokaskeen muutti tilaa ja raikasta ilmaa janoavia lapsiperheitä, heidän joukossaan myös Pohjavirrat. Ensin muutto-laatikot oli kannettu kerrostaloon, mutta myöhemmin, isän kohotessa urallaan johtoportaaseen, oli heidän viisihenkinen perheensä asettunut rannan puolelle omakotitaloon. Ei ihan rantatontille, mutta yhdestä takapihan kulmasta saattoi nähdä siivun kimaltelevaa merta.

Miia vaali edelleen lapsuusmuistojaan lämmöllä. Palokaski oli ollut paratiisi, kavereista ei ollut koskaan pulaa ja ympäristö oli taipunut leikin mukaan kalastajakyläksi, Ronja Ryövärintyttären metsäksi ja merirosvolaivaksi. Lumilinnoille, majoille ja kukkakauppaleikeille oli ollut tilaa, piilopaikkoja enemmän kuin he olivat ehtineet lapsuuden aikana edes löytää. Lapset olivat rampanneet naapuriin kuin omiin koteihinsa ja koskaan ei ollut tarvinnut pelätä muuta kuin mielikuvitusolioita.

Jäätelön syötyään Miia jatkoi matkaansa ostarille. Aikoinaan ostarilla oli ollut oma kauppansa kutakin tavaraa varten; lelu, paperi, posliini, kalatarvike, leipä, karkki ja kukka.

90-luvun alun lamassa ne kaatuivat kaikki melkein yhdessä yössä. Tilalle oli vedetty kaljahanaputkistoja ja loppujen liiketilojen ikkunoihin vuokrataan-lakanat. Nyt ostarilla kituutti enää yksi ruokakauppa ja Kelan toimisto. Siitä oli tullut alemman luokan aluetta, sillä alueen varakkaammat asukkaat ajelivat katumaastureillaan muualle shoppailemaan. Alko olisi varmaan menestynyt täällä hyvin, mutta senkin lähin toimipiste oli mammuttimaisessa kauppakeskuksessa moottoritien varrella. Vain R-kioski oli tekohengitetty muutosten läpi.

Miia kulki huomaamattaan kioskille, vaikkei hänellä ollut mitään ostettavaa. Ainakin kioskin sisätiloissa oli vilpoisaa. Hän maleksi lehtihyllyn edessä ja huomasi Glorian kanssa Tiina Ojantauksen nimen. Kuka tuostakin porhosta aina vain jaksoi lukea. Mutta sitten hän huomasi, että lehdessä käsiteltiin myös uusia lapsettomuuden hoitomuotoja. Nikke ja Suski olivat jo vuosia yrittäneet turhaan saada lasta. Miia päätti ostaa lehden Suskille.

Miian uusi koti, rivitalokaksio, sijaitsi vedenjakajaksi kutsutulla vyöhykkeellä, keskiluokan alueella. Kun tuloerot olivat 90-luvun laman jälkeen kasvaneet, rantaan oli noussut entistä hurjempia palatseja muureineen ja turvajärjestelyineen samalla, kun 70-luvulla rakennetut vuokrakerrostalot ränsistivät ränsistymistään. Nyt Palokasken maisemaa katsoessa saattoi nähdä yhden maan räikeimmistä elintason erojen esimerkeistä. Tämä oli myös aluetta, jossa luokakerot vaikuttivat siihen, kenen kanssa oltiin tekemisissä. Oli kuin olisi ollut kaksi Palokaskea, rikas ja köyhä, ja niiden välillä vaikutusvallaltaan vaatimaton puolueeton vyöhyke.

Kotiin päästyään Miia onnitteli itseään siitä, että oli jättänyt ristivedon puhaltamaan päiväksi. Hän riisui nopeasti hi-

kiset vaatteet ja veti päälleen shortsit ja topin. Asunto näytti siltä kuin hän olisi majoittunut siellä jo pidempäänkin. Muutto Helsingin keskustasta oli ollut sikäli helppo, että Miialla ei ollut paljon huonekaluja. Hän oli hakenut vähän täydennystä Ikeasta ja ratkonut ruotsalaisten palikkatestit nopeasti viihtyisäksi kodiksi. Kirjalaatikot ja vaatepussit hän oli tyhjentänyt yhdessä illassa Suskin avustuksella.

Miia avasi jääkaapin. Se oli tyhjä, ritilät tärisivät kaapin surinassa ja valo loisti anteeksipyytävänä. Miksi hän oli ostanut naistenlehden sen sijaan, että olisi ostanut ruokaa. Miia etsi kännykkänsä, selasi aikansa Palokasken pizzerioita ja tilasi kaksi perhekokoista tonnikalapizzaa sekä kaksi puolen litran Coca-Cola lightia.

Sitten hän otti läppärin syliinsä, nosti jalat alleen ja avasi kannen rauhallisesti ja keskittyen. Hänellä oli lupa kerran päivässä käydä läpi Facebookit ja muu sosiaalinen media. Niin hän oli sopinut itsensä kanssa. Täydellinen lakko olisi ollut liikaa, mahdottomuus. Mutta toisaalta kerran päivässä riitti. Se, ja riippuvuusongelman tunnustaminen.

Nopeasti hän tarkisti meilinsä ja loggautui sisään Facebookiin. Uutisseinän scrollaaminen ei paljastanut mitään uutta kenenkään elämässä. Kesäkuvat alkoivat käydä jo vähän vanhoiksi, eikä hän jaksanut klikkailla niitä auki. Sama laiturinnokka ja auringonlasku kaikissa. Täällä ei ollut mitään nähtävää. Se tuntui hyvältä. Hän ei ollut menettänyt mitään vaikei ollutkaan minuutin välein vilkuillut nettiä puhelimestaan kuten ennen.

Vasemmassa yläkulmassa punainen laatikko ilmoitti, että Miiaa odotti kuusi uutta kaveripyyntöä. Kaksi heistä opettajakunnan jäseniä. Loput olivat teinejä. Miia ei tunnistanut heistä nimeltä ketään, mutta hyväksyi kaikki. Hänellä oli ammattinsa puolesta tuhansia ”ystäviä”, joita hän ei tun-

tenut. Monesti hän oli miettinyt, että pitäisi luoda salanimellä profiili vain oikeita läheisiä varten, mutta ei ollut ehtinyt tarttua vielä toimeen.

Miia naputteli nopeasti statuspäivityksen: *Palokaski, mon amour! Pääkallopaikalla taas, ja ensimmäinen työpäivä takana. Ei paltsussa vaan Paltsussa*. Parissa sekunnissa statuspäivitys sai pari tykkäystä. Sitten olisikin edessä kaikkein kovin koettelemus. Että malttaisi katsoa seuraavaksi vasta huomenna, oliko tullut kommentteja ja liketyksiä.

Miia siirtyi lukemaan viestejä. Niitä oli paljon. Osa oikeilta tutuilta, osa täysin tuntemattomilta, tavalla tai toisella hänen poliisityöhönsä liittyviä. Niitä tulisi varmaan vielä pitkään.

Miia luki viestejä puolihuolimattomasti, harjaantuneella silmällä. Väsytti. Tulisivat jo ne pizzat. Miia oli jo sulkemassa konetta, kun yksi viesti sai hänet valpastumaan. Viestin oli lähettänyt Johanna Malkamäki. Vieras nimi Miialle, mutta Johanna ilmoitti viestissään lyhyesti haluavansa puhua Laura Andersonista. Miia klikkasi Johanna Malkamäen sivulle. Hän oli näköjään Palokasken lukion oppilaita. Viimeinen päivitys oli lauantailta, illalta jona Laura oli kadonnut. Miia etsi Johannan kaverilistasta Laura Andersonin ja yritti päästä Lauran FB-sivulle, mutta se ei auennut kuin kavereille.

Miia alkoi kirjoittaa vastausta Johannalle, mutta ovikello soi. Pizzalähetti. Vihdoinkin ruokaa. Kahden perhepizzan tuhoamisessa ei menisi Miialta kauan.

Kun Miia avasi oven, viereisten talojen takaa alkoi kuulua jylinää. Matalalla, aivan puunlatvojen tuntumassa lähestyi valtava valkea helikopteri, jossa oli Rajavartiolaitoksen oranssi raita. Kun kopteri oli kohdalla, Miia tunsu jytinän rinnassa asti. Kopteri ylitti talot ja jatkoi merelle päin. Ääni vaimeni, mutta Miian sydämeen jäi painostava tunne.

UUDEN RIKOSSARJAN AVAUS

KADONNUT

16-vuotias Laura Anderson nähtiin viimeksi lauantaina 13.8. kello 23 Palokasken uimarannalla juhlimassa ystäviensä kanssa. Laura on hoikka, keskipituinen, hänellä on mustaksi värjätty tukka, siniset silmät ja kadotessaan hän oli pukeutunut mustiin shortseihin ja huppariin. Kaikkein pienimmätkin vihjeet pyydetään kertomaan poliisille numeroon 071-583 4819 tai osoitteessa www.facebook.com/missäonlaura.

9 789513 170059